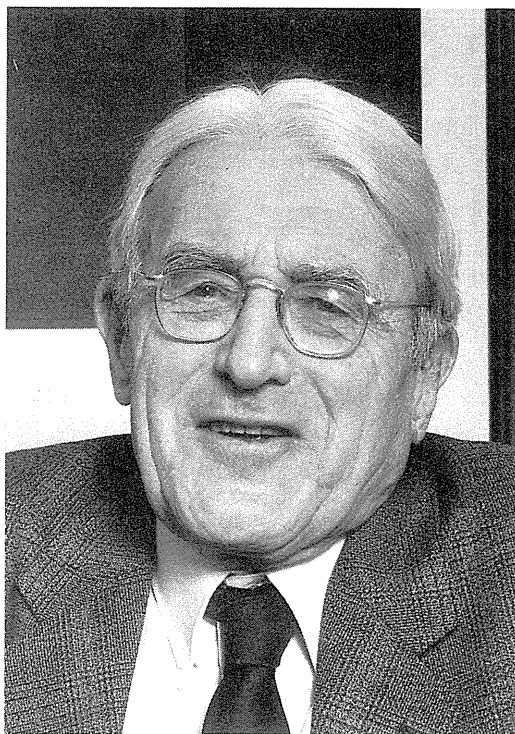

Personalia

Oskar Bondo Svane

25. september 1899 – 13. december 1987

Kort før jul ifjor døde højesteretssagfører Bondo Svane i den høje alder af 88 år. Hermed er en af vor forenings »store gamle«, en af de i vide københavnske kredse mest kendte medlemmer af DOF gået bort. Svane var en fremragende jurist, der i 1924 tog juridisk eksamen med udmærkelse, og en blændende procedør, der i 1932 blev højesteretssagfører i en meget ung alder. Men han var et menneske med mange interesser, og han kunne åbenbart overkomme at dyrke dem alle intenst. Som forretningsadvokat var han således medlem af en række erhvervsvirksomheders bestyrelser, han dyrkede friluftsliv som vinterbadning og roning og var interesseret i kunst, historie, arkæologi m.m. samt i naturen. Han var derfor altid travlt engageret i og uden for arbejdstiden. En afslappet tilværelse lå ikke for ham. Hans aktive medvirken på alle disse felter medførte også, at han var æresmedlem af flere foreninger.

Her kan der være grund til at fremhæve hans dybe interesse for naturen og dens dyreliv – i særdeleshed fuglene. I den forbindelse skal det nævnes, at han fra 1952 til 1970 var medlem af og en overgang formand for Naturfredningsrådet, at han ydede en betydelig indsats her, ikke mindst ved fredningen af Ulvedybet i Limfjorden, og at han i 1974 modtog Naturfredningsprisen. Han var en varm elsker af fuglelivet og blev i 1931 medlem af DOF. I en årrække var han foreningens revisor, og fra oprettelsen i 1966 var han igennem flere år formand for Fugleværnsfonden.

Det var den æstetiske nydelse af fuglelivet, som det udfoldede sig i naturen, der havde hans store interesse,

ikke den boglige og fagmæssige dyrkelse af ornitologien. Derfor sås han kun sjældent ved foreningens møder og foredrag, men deltog til gengæld med iver i ekskursionerne, både Blumes mange privatture i og uden for Danmark og adskillige af foreningsekskursionerne.

Svane var ikke et menneske, man let overså – eller snarere overhørte – på turene. Hans begejstring over de mange og store fugleoplevelser var dybtfølt og gav sig højlydt til kende i rige superlativer eller i usædvanlige udtryk, som når han – ved synet af myriader af Hjejler, der formørkede himlen i de gode gamle dage på Amagers vestkyst – betaget råbte: »Det er dog kolossalt, hvor det gi'r!« Men selv om han var den nydende, den der modtog viden, når fugleturenes kyn-dige ornitologer forklarede de mindre vidende, hvad det var for fugle, man så, var han til gengæld den ydende og en uundværlig informator, når ekskursionerne gik til egne i eller uden for vort land med arkitektoniske eller arkæologiske seværdigheder, eller hvor berømte historiske begivenheder havde fundet sted. Hvor ofte har vi da ikke lyttet til hans klare, instruktive og med blændende elegance holdte foredrag. Han tilførte disse fugleekskursioner en ekstra dimension.

Der er blevet så underligt stille, efter at Svane er gået bort. Tilværelsen føles fattigere, nu da dette levende, impulsive og på så mange felter dybt engagerede, højt-begavede menneske ikke mere er blandt os.

Thorvald Frølich